

zuzendariari

(0034) 943 300 222

OHARRA: Ahalik eta iritzi gehienek izan dezaten tokia, ez da komeni makinazko 15 lerro baino luzeago idaztea gutun hauetan. Idatzi duenaren izena, telefonoa, helbidea eta NAren zenbakia agertu beharko dira. Laburtu behar izanez gero, zuzendaritzak bere esku du horretarako eskubidea. Erdaraz iristen diren gutunak ez dira argitaratuko.

zuzendariari@egunkaria.com

Gudarien etorbidea, z/g 20140 Andoain

Komando «berezia»

Koldo Alduntzin (Nerea Goikoetxea eta Oihana Beristainen senitartekoa) •

DONOSTIA

Euskal Herrira eginiko bisitaldian Mayor Orejak zioen *Donosti komandoa* «berezia» dela. Agian, haren inguruan atxilotutakoak errugabeak direla eta haiengandik gauza handirik ez duela lortuko esan nahiko zuen. Baina, badakigu ohiko trikimailua dela jende andana bat atxilotu, eta gero, gerokoak. Horien artean dira Nerea eta Oihana lehengusinak, joan den larunbatean Iruñetik bueltan atxilotu zituztenak. Nafarroako Gobernuek euskararen aurka hartu duen jokabide arbuia gariaz protesta egitera joan ziren, beste milaka euskaldun bezala, eta hain zuzen, euskara eta beste herri-jardura zenbaitetan esku hartzen dute, eta haietan erabiltzen dituzte eguneko ordu gehienak. Horregatik, ziur nago, eta gaude senitartekook, haien atxiloteta zentzugabea dela, eta lerro hauetatik, aska ditzatela eskatu arren, ez dela erraza izango, ohi bezala. Baina, gutxienez, jakin dezala jendeak atxiloteta horiek zeharo ustelak direla, haien erru bakarra beste atxilotu baten laguna izatea baita; eta nik dakidala, honen edo haren lagun izatea ez dago zigortuta; falta zitzaiguna!

Bestetik, salatu egin nahi nuke Guardia Zibilaren jarrera bai atxilotetak bai etxeak arakatzerakoan; izan ere, erabilitako jarrerak gorrotagarria eta gizabide orotatik at geratzen diren, eta kosta egingo zaigu alditxo batean haiekiko amorrua ahanzte. Izan ere, Nerea eta Oihana atxilotu ostean, errepidean utzi zituzten horien lagun bat eta Nerearen ama zer egin jakin gabe, ez baitzuten autoa gidatzeko agiririk. Goizaldera, berriz, Nerearen etxea arakatzeraz sartu zen tropea, eta animalia balitz bezala erabili zuten aita jubilatua, pistolaz mehatxua egin eta sorbaldatik helduta. Lerrootan kontaturikoa aski ezaguna izango da askorenztzat, baina beste behin azaltzeak ez digu

galdeiozu...

Jakin nahi nuke zein den Iruñeko Planetarioaren jarrera euskararekiko eta ea posible den euskarazko gida batekin bisita egitea? Euskararen dekretuak eragina izango al du? Alberto Silva (Iruñea)

Iruñeko Planetarioak, erakunde publikoa den legez, berauen arauak jarraitu behar ditu. Euskarari dagokionez, Planetarioak euskara —Nafarroako hizkuntza—, hainbat ekimenetan erabili izan du eta erabiltzen jarraituko du. Alde batetik, hezkuntzarekin zerikusia dutenak; Gure Izar-Eskolak 18.000 ikasle hartzen ditu euskaraz. Ikus-entzunezkoak ez ezik material didaktiko guztiak, eztabaida saioak eta kudeaketa ere euskaraz egiten dira. Emanaldiak ere egiten ditugu euskaraz; orain egiten ari garena, *Pessoa: um passeio pela vida, o amor e a morte* euskal hiztunentzako egokitua dago. Era askotako erakundeekin kolaboratzen jarraituko dugu gure herriko hizkuntz aniztasuna errespetatuko duen programazioa eskaintzeko.

Martxoaren 5etik aurrera **Jose Luis Astiazaran • Realeko Lehendakari**tzarako **hautagaia** izango da Galdeiozu ataleko gonbidatua. Bidali zure galderak ordurako.

JAVIER ARMENTIA

Iruñeko Planetarioko zuzendaria

kalte egingo, eta zuei, Oihana eta Nerea, laster arte.

Oihana bahiturik

Amaia Mujika Antxeta Ttan-Ttakun Aisialdi Elkartearen izenean • DONOSTIA

Komunikabideetara zuzentzen gara, gure Oihana lankide eta lagunaren atxiloteta salatzeke. Beste behin ere, Poliziak ireki berri duen operazio polizialak kutsu mediatikoa ere badu, epailetik pasa aurretik komunikabide batzuek jada epaitu baitituzte. Horri gehitu, gure salaketa publikoa Guardia Zibilaren eskutik jasan ditzaketen tortura fisiko eta psikologikoa-rengatik. Azpimarratu nahiko genuke Oihanak Egiako Haurren Aisialdiari eta Egiarekiko eskaini duen inplikazioa.

Antxeta Ttan-Ttakun Egitasmotik Oihana eta beste atxilotuak aska ditzatela exijitzen dugu eta injustizia horren aurrean atxiloteta hauen salaketan parte hartzeko deia luzatzen diegu eragile guztiei.

Egiazko itxaropena

Aitor Aritzeta (Munduko Deiak elkarteak kidea) • AMASA-VILLABONA

Kanpoan ditudan lagunei hemengo egoera nola dagoen azaldu behar dudanean, ia beti berdin hasten dut esaldia: «Hemen gauzak beti dira berri politikoki». Baina hain sinpleak iruditzen zaizkit berri politikoa gizakiei buruz hitz egiten dudanean, hau da, benetan egunero sufritzen duten horiei buruz hitz egitean!

Politika azken finean politika da, ins-

trumentu dialektiko bat gizaki batzuek besteei beraien nahietara eta botere desiora makurrarazteko instrumentua. Noski, erabilpenaren arabera dago hori, eta azkenean, niretzat gauzak dira direnak. Tamalez, erabilpen hori bihurtu da definizioa zentzuz betetzen duena politika Euskal Herrian. Hori, politika eta boterea kasu honetan badu zer ikusirik gutxien dutenen eta asko dutenen arteko desoreka mantentzearekin. Dutenek gehiago nahi eta ez dutenei lurrikaretan hiltzea tokatu zaie. Alegia, baliabideak nora bideratu erabakitzen denean ez dutenek kondenatuta gelditzen dira.

Akabo beraien itxaropena, edozein motatako berreraikitze prozesuk ez du ezertarako balio eta itxaropena pentsamendu mota arriskutsua bihurtzen da. Zertarako itxaropena? Zer motatako itxaropena? Itxaropen hitz bera geroarekin lotuta dago, eta gerora begiratzeak zentzurik ez duenean, orduan, egunero erabiltzen dugun itxaropen hitza norberaren burua engainatze prozesu batean suertatzen da. Beraz ez gaitezen hipokrita izan eta ez dezagun erabili besteen itxaropena gure erruduntasun zatia esaltzeko. Larunbatean esan zidaten Gujaratik, hildakoak 210.000ra iritsi direla. Hotz geratu naiz, leihotik begiratzen nengoela ez dut irribarrerik agertu aurpegian inauterietako karrozak ikusi ditudanean. Asteak daramatzate bai Gujaraten baita El Salvadorren ere berreraikitze lanetan, hezkuntza sistema, edateko ura, elikagaia etab. eskaintzen. Baina berriro ere etxea teiatuetatik hasten ari dira. Hobe etxea izan ez izatea baino, bai, nahiz eta hurrengo lurrikaran zimenduak berriro eraman eta hildakoek hotz utziko gaituzten.

Urteak daramatzagu, ia bostehun kasu batzutan, biribil bera marrazten. Hainbeste buelta eman dizkiogu biribilari paper gaineko tatxoi bat bihurtu dela eta errealtatea estaltzen digula. Zer itxaropen mota behar dugu biribil horretatik ateratzeko? Pasiboa ez behintzat.

montxo

